

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

ΕΤΟΣ ΜΕ΄

ΑΡ.529 - 530

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Γαλ. γ' 23-δ' 5
Ευαγγέλιον: Ματθ. δ' 18-23
7 Ιουλίου 2024

**"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων.
Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτόν" (Ματθ. δ' 19-20)**

Μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή, βλέπουμε τον Χριστό να αρχίζει τη δημόσια δράση Του. Περνώντας από την όχθη της λίμνης που βρισκόταν στη Γαλιλαία είδε δύο αδέρφια να ψαρεύουν και έπειτα άλλα δύο να ασχολούνται και αυτοί με την ίδια εργασία. Και τους καλεί με ένα απλό τρόπο, χωρίς πολλά λόγια, να Τον ακολουθήσουν: **"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων"**. Και τα αδέρφια τον ακολουθούν αμέσως. **"Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτόν"**. Χωρίς χρονοτριβή και χωρίς να ζητούν εξηγήσεις και να θέτουν όρους τον ακολουθούν αμέσως και γίνονται οι πρώτοι μαθητές, που αποτέλεσαν μαζί με άλλους οκτώ τον κύκλο των δώδεκα μαθητών του Χριστού.

Η ευαγγελική περικοπή μπορεί να μας διδάξει πολλά. Πρώτα τον τρόπο που καλεί ο Χριστός τους μαθητές Του αλλά και τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Έπειτα τον τρόπο που ανταποκρίθηκαν οι μαθητές που θα πρέπει να αποτελεί πρότυπο της δικής μας ανταπόκρισης στο κάλεσμά Του. Και η κλήση αυτή είναι διπλή: Κλήση προς το Χριστιανικό αξίωμα και κλήση προς το Ιερατικό λειτούργημα.

- Ο Κύριος καλεί τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, όπως κάλεσε σήμερα τους τέσσερις αλιείς. Επαφίεται στον καθένα αν θα ακολουθήσει τον Χριστό. Ο Θεός προσκαλεί όλους στην χριστιανική πίστη, επαφίεται όμως σε μας η ανταπόκριση. Ο Θεός έδωσε την ελευθερία στον άνθρωπο να κάνει τις επιλογές του, επιλέγοντας την σωτηρία αυτόβουλα. Άλλωστε αν η σωτηρία ήταν αποτέλεσμα εκβιασμού και εξαναγκασμού, τότε θα ήμασταν άβουλα όντα μη έχοντας δική μας προσωπική υπόσταση, και βούληση. Η ελευθερία είναι το μεγαλύτερο δώρο που δόθηκε από τον Θεό στον άνθρωπο, το οποίο δεν μπορεί να του το αφαιρέσει κανείς.
- Στην πρόσκληση του Θεού, κάνοντας ορθή χρήση της ελευθερίας μας, θα πρέπει να τον ακολουθήσουμε χωρίς περιστροφές αλλιώς θα χάσουμε τον δρόμο μας και θα ψαχνόμαστε χωρίς διέξοδο σε όλη μας τη ζωή. Ο Θεός σε όλους στέλνει μηνύματα. Μας καλεί μία ή και περισσότερες φορές. Αν όμως δεν ανταποκριθούμε δεν μας εκβιάζει. Μας καλεί ο Θεός να τον ακολουθήσουμε, ιεραρχώντας αξίες και καθήκοντα στη ζωή μας, θέτοντας ως πρώτο στόχο την σωτηρία. Εμείς θα φροντίσουμε πρώτα τα πνευματικά, για τα άλλα θα μεριμνήσει ο Θεός. **"Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν"** μας λέγει αλλού ο Χριστός. Αν έλεγαν οι ψαράδες "δεν μπορούμε τώρα έχουμε τα δίκτυα, έχουμε το ψάρεμα, τον πατέρα μας, την οικογένειά μας, έχουμε την περιουσία μας, άλλη φορά όταν τελειώσουν οι

δουλειές", δεν θα γίνονταν απόστολοι θα ξεχνιόντουσαν στην αφάνεια. Αν πει και ο καθένας μας σήμερα δεν με αφήνουν οι δουλειές η οικογένεια, πρέπει να φροντίσω να μαζέψω χρήματα, να φροντίσω πρώτα γι' αυτά, τοποθετώντας τον Θεό και την κλήση Του σε δεύτερη μοίρα, θα χάσουμε το μείζον που είναι ο Θεός. Πρέπει φυσικά να μεριμνούμε και για την οικογένειά μας, αλλά να μην γίνεται η ενασχόλησή μας με τα γήινα αφορμή άρνησης της πρόσκλησης του Θεού. Η ακόρεστη κατανάλωση και η ατέλειωτη απόκτηση, πολλές φορές όχι σημαντικών και αναγκαίων πραγμάτων, μας δημιουργεί μία ευχαρίστηση που δεν διαρκεί περισσότερο από μερικές ώρες, το πολύ μερικές μέρες. Δεν φέρνει την μόνιμη ευτυχία και την χαρά στον άνθρωπο ούτε και τη σωτηρία.

- Είναι και η δεύτερη πτυχή της κλήσης της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, που είναι η ιερατική κλήση. Ο Χριστός κάλεσε σήμερα τους μαθητές του, όχι μόνο να γίνουν χριστιανοί, αλλά να γίνουν ψαράδες και ποιμένες ανθρώπων. Παράλληλα, λοιπόν, προς την πρόσκληση όλων των ανθρώπων βρίσκεται και η πρόσκληση, η κλήση για το ιερατικό λειτούργημα και διακόνημα μέσα στην Εκκλησία.

Οι απόστολοι ανέλαβαν στους ώμους τους αυτό το έργο και κατάφεραν με τη δύναμη της αναστάσεως του Χριστού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος να κηρύξουν και να εδραιώσουν τον Χριστιανισμό σε όλη την οικουμένη. Στη συνέχεια χειροτονούσαν ιερείς και επισκόπους και τους καθιστούσαν ποιμένες στις κατά τόπους πόλεις και ενορίες για να συνεχίσουν το έργο τους, που ήταν έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Έτσι υπάρχει και συνεχίζει η Εκκλησία την πορεία της μέσα στον κόσμο, καλώντας τον κάθε άνθρωπο να επανέλθει από την αφύσικη κατάσταση της αμαρτίας και της πτώσεως στον αγιασμό και τη θέωση. Χωρίς τους αποστόλους και χωρίς τους διαδόχους των αποστόλων, τους κληρικούς, η Εκκλησία δεν μπορεί υπάρξει. Οι Χριστιανοί θα ήσαν ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα. Γι' αυτούς μερίμνησε λοιπόν ο Χριστός και μεριμνά με τις ιερατικές κλήσεις που απευθύνει κάθε φορά, να υπάρχουν και να συμπορεύονται με το λοιπό σώμα της Εκκλησίας. Ακούμε τον ίδιο τον Χριστό αλλού να τους παρομοιάζει με θεριστές: **"Ο μεν θερισμός πολὺς, οὐκ ἔστιν ἔργατος ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὡς ἐκβάλλει τὸν θερισμόν αὐτοῦ."**

Ας μην υποτιμούμε λοιπόν την ιερωσύνη όπως συνήθως γίνεται σήμερα και ας μην κωφεύουμε στην κλήση του Θεού. Όποιος έχει την κλίση ας ανταποκριθεί και στην κλήση, υπηρετώντας και τον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Όσο αφορά τη γενικότερη κλήση από τον Θεό για τον καθένα μας, ας μη γίνουμε **απειθείς** και οι μερίμνες του βίου τούτου ας μην καταπνίγουν την προσπάθεια για σωτηρία και θέωση. Να ξέρουμε ότι πέρα από το λογικό και το παράλογο υπάρχει και το υπέρλογο που εδράζεται στην πίστη και στη δύναμη του Θεού. Δεν πρέπει να τα βλέπουμε όλα με τη δική μας λογική, αλλά με την πίστη και την ελπίδα ότι ο Θεός θα φροντίσει, αν εμείς φροντίσουμε πρώτα για τα πνευματικά, κι αν αγαπήσουμε τον Θεό, απορρίπτοντας τα είδωλα και τις προκλήσεις του κόσμου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Δ' Ο.Σ.

Απόστολος: Τίτ.γ' 8-15

Ευαγγέλιον: Ματθ.ε' 14-19

14 Ιουλίου 2024

Αν υπάρχει η Ορθοδοξία σήμερα είναι χάρη στους αγίους πατέρες μας. Οι άγιοι πατέρες μας είναι αυτοί που σε δύσκολους καιρούς μεγάλων αιρέσεων κράτησαν με μεγάλους αγώνες την ορθόδοξη πίστη όπως μας την παρέδωσαν οι άγιοι απόστολοι. Όπως ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη σε καιρούς αποστασίας από τον αληθινό Θεό, οικονομούσε και φώτιζε κάποιους προφήτες να κρατήσουν ή να οδηγήσουν τον λαό σε μετάνοια, έτσι και στην μετά τον Χριστό περίοδο ο Θεός πάντοτε φώτιζε ορισμένους πατέρες με ταπεινό φρόνιμα να κρατήσουν την ορθόδοξη πίστη μας ασάλευτη εις τους αιώνες. Η Εκκλησία αναγνωρίζοντας το έργο των πατέρων αυτών τους αφιέρωσε τρεις συνολικά Κυριακές του έτους να τιμώνται. Μέσα στην Αναστάσιμη περίοδο εορτάζουμε τους πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου, στον μήνα Οκτώβριο εορτάζονται οι πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου και μέσα στον μήνα Ιούλιο οι πατέρες της Δ' Οικουμενικής. Η τιμή των αγίων πατέρων μας αποσκοπεί στο να μας προβάλλει την πίστη μας και να μας προτρέψει να ακολουθούμε τους αγίους αυτούς και έπειτα να μας προφυλάξει από παλαιές και νέες αιρέσεις.

Η Πρώτη Οικουμενική καταδίκασε αυτούς που αρνούσαν την Θεότητα του Χριστού. Η Δεύτερη Οικουμενική Σύνοδος καταδίκασε αυτούς που αρνούσαν την Θεότητα του Αγίου Πνεύματος. Καταγράφηκε από τους πατέρες στις δύο αυτές Συνόδους το γνωστό μέχρι σήμερα Σύμβολο της Πίστεως. Ως εδώ σταμάτησαν οι αιρέσεις που αφορούσαν τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Μετά άρχισαν οι Χριστολογικές αιρέσεις που είχαν σχέση με το πρόσωπο του Χριστού. Δύο Χριστολογικές αιρέσεις: Ο Νεστοριανισμός τον οποίο καταδίκασε η Γ' Οικουμενική (Υπερτόνιζε την ανθρωπότητα του Χριστού). Μονοφυσιτισμός (Ευτυχής και Διόσκουρος) Δ' Οικουμενική (Υπερτονίζει την Θεία Φύση του Χριστού). Τιμούμε σήμερα τους αγίους πατέρες της Δ' Οικουμενικής Συνόδου αυτούς που αγωνίστηκαν για να κρατήσουν την πίστη μας ανόθευτη, απαρασάλευτη από θεωρήματα των αιρετικών. Οφείλουμε να τιμούμε γενικότερα τους αγίους αυτούς πατέρες γιατί αυτοί κινδύνευσαν την ζωή τους, πολλές φορές φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν, συκοφαντήθηκαν, βασανίστηκαν με φρικτά μαρτύρια για να διατηρήσουν την πίστη μας. Μπορεί σε κάποιον από μας να φαίνονται οι διαφορές αυτές μικρές και ασήμαντες και θα μπορούσε να έλεγε για χάρη της ενότητας να το παραβλέψουμε. Για τους πατέρες όμως για τον Θεό και την σωτηρία μας αυτές οι διαφορές ήταν καιρίες και ουσιώδεις και δεν μπορούσαν να υποχωρήσουν.

- Τιμώντας τους αγίους αυτούς τους ζητάμε την χάρη τους, να τους ομοιάσουμε, να ακολουθούμε αυτούς και όχι τα φιλοσοφήματα των διαφόρων αιρετικών τότε και σήμερα. Ο αιρετικός θεωρεί και διδάσκει την πλάνη και την αίρεσή του με βάση την λογική και την δική του κοσμοϊστορία και φιλοσοφία. Ο αιρετικός κινείται από εγωισμό και από οικονομικά συμφέροντα. Ένας φωτισμένος πατέρας διδάσκει την πίστη μας μέσα από την αποκάλυψη και την εμπειρία ζωής που ο ίδιος βιώνει. Ο άγιος δεν τον ενδιαφέρει η δόξα των ανθρώπων ούτε τα

κρήματα, μόνη του έννοια είναι να διαφυλαχθεί η πίστη μας ανόθευτη γιατί χωρίς αυτή δεν σωζόμαστε. Τιμώντας τους αγίους πατέρες μας τους προβάλλει η Εκκλησία για να τους μιμηθούμε. Μας δείχνει τον δρόμο της σωτηρίας όπως έζησαν οι ίδιοι και αγίασαν το ίδιο και εμείς να ακολουθήσουμε. Να ακολουθούμε το παράδειγμα και την διδασκαλία των αγίων πατέρων αν θέλουμε να βαδίζουμε ορθόδοξα.

- Ένας άλλος λόγος που τιμούμε τους αγίους πατέρες και θυμόμαστε τις αιρέσεις που καταδίκασαν οι οποίες ταρακούνησαν συθέμελα την Εκκλησία είναι γιατί ακριβώς για να φυλαχθούμε από αυτές. Οι αιρετικοί δρούσαν εντός της Εκκλησίας και παρέσυραν εύκολα τον λαό γιατί ως επίσκοποι, αρχιεπίσκοποι και γενικά κληρικοί τους ακολουθούσε το ποιμνιό τους εφόσον δεν είχαν καταδικαστεί ακόμα. Το να γνωρίζεις ότι μία θεωρία είναι αιρετική τότε προστατεύεσαι από αυτή και από αυτούς που την διδάσκουν. Όταν όμως κάτι δεν το γνωρίζεις θεωρητικά αλλά κυρίως εμπειρικά αγιοπνευματικά τότε είναι εύκολο να πλανηθείς. Πάντοτε υπάρχουν αιρέσεις ακόμα και σήμερα οι οποίες ξανακυλούνται ξανά και ξανά με πολλές φορές διαφορετικό περίγραμμα στην ουσία τους όμως είναι παλαιές καταδικασμένες. Ο πιστός με το να τιμά τους αγίους πατέρες θυμάται ότι πρέπει να προσέχει από τους προβατόσχημους λύκους. Ο αιρετικός και η αίρεση δεν οδηγεί ποτέ στον Θεό και στην σωτηρία. Γι' αυτό πρέπει να προσέχουμε ποιον έχουμε για πνευματικό μας πατέρα, ποιόν ακολουθούμε. Θα πρέπει να φεύγουμε μακριά από αιρετικούς και διδασκαλίες που μας μολύνουν τον νου και την ψυχή. Οι πατέρες πολλές φορές έκλειναν τα αυτιά τους να μην ακούσουν τα βλάσφημα λόγια των αιρετικών μήπως μολυνθούν. Αν αυτοί που είναι άγιοι προφυλάσσονταν με τόση επιμέλεια από τις διδασκαλίες των αιρετικών πόσο μάλλον εμείς. Θα πρέπει να προσέχουμε τι ακούμε, τι διαβάζουμε και με ποιους συναναστροφόμαστε γιατί υπάρχει κίνδυνος.

Συνοψίζοντας λοιπόν αν θέλουμε να κρατηθούμε ως ορθόδοξοι θα πρέπει να μάθουμε καθημερινά να διαβάζουμε τους αγίους μας γενικότερα τον βίο και την διδασκαλία τους. Όλοι οι άγιοι έχουν ταύτιση στον βίο και στην διδασκαλία γιατί το ίδιο Άγιο Πνεύμα τους καθοδηγούσε. Πολύ σημαντικό είναι να διαλέξουμε πνευματικό οδηγό που να ακολουθεί τους αγίους πατέρες μας και αν δεν τους ακολουθεί και βασίζεται στη λογική και στη φιλοσοφία τότε θα πρέπει να βρούμε άλλο για να μην χάσουμε την πίστη μας. Μέτρο της αγιότητας και το να μπορεί κανείς να είναι πραγματικά Ορθόδοξος είναι ο πιστός να μάθει να μελετά καθημερινά την Αγία Γραφή και τους βίους των Αγίων μας. Να έχει καθημερινή μετάνοια στη ζωή του με ορθόδοξο πατερικό πνευματικό, να έχει ταπείνωση και μυστηριακή ζωή, να ακολουθεί ό,τι Ο Χριστός, οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες μας δίδαξαν.

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. στ' 18-23

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5-13

21 Ιουλίου 2024

Δ' Κυριακή Ματθαίου σήμερα και η ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στη θεραπεία του δούλου του εκατόνταρχου από τον Χριστό. Αυτή η περικοπή είναι πλούσια σε θεολογικά νοήματα και διδάγματα περί πίστεως, την ταπεινοφροσύνη και την αγάπη. Ας εξετάσουμε λοιπόν τα μηνύματα που μας προσφέρει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή και ας σκεφτούμε πώς μπορούμε να τα εφαρμόσουμε στη ζωή μας.

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος μας περιγράφει τη συνάντηση του Ιησού με έναν εκατόνταρχο, έναν αξιωματικό του ρωμαϊκού στρατού. Ο εκατόνταρχος αυτός πλησιάζει τον Χριστό με μια παράκληση: «Κύριε, ο δούλος μου κείται εν τη οικία παραλυτικός, δεινώς βασανιζόμενος». Όταν ο Χριστός του ζήτησε να του δείξει τον δρόμο για την οικία του για να θεραπεύσει τον δούλο, ο αξιωματικός με μια θαυμαστή ταπεινώση και πίστη, απαντά: «Κύριε, δεν είμαι άξιος να έλθεις υπό την στέγην μου· αλλά μόνον επέ λόγου, και θέλει ιατρευθεί ο δούλος μου». Με αυτή τη δήλωση, αναγνωρίζει την εξουσία του Ιησού και δείχνει τη βαθιά του πίστη στη δύναμη του Χριστού. Η αίσθηση της αμαρτωλότητας του εκατόνταρχου είναι παραδειγματική. Αν και ήταν αξιωματικός με εξουσία, δεν θεώρησε τον εαυτό του άξιο να δεχθεί τον Χριστό στο σπίτι του. Αυτή η δήλωση ταπεινότητας είναι κάτι που συχνά λείπει από την καθημερινότητά μας. Συχνά πέφτουμε στην παγίδα της υπερηφάνειας και του εγωισμού, πιστεύοντας ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τα πάντα μόνοι μας, χωρίς τη βοήθεια του Θεού.

Ο Χριστός, εντυπωσιασμένος από την πίστη του εκατόνταρχου, του απαντά: «*Αληθώς σας λέγω, ουδέ εν τω Ισραήλ εύρον ισοαύτην πίστιν*». Αυτό μας διδάσκει ότι η πίστη δεν είναι ζήτημα εθνικότητας ή θρησκευτικής παράδοσης, αλλά καρδιακής προσήλωσης και εμπιστοσύνης στον Θεό. Ο εκατόνταρχος, αν και δεν ανήκε στον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, έδειξε πίστη που υπερέβαινε αυτήν πολλών Ισραηλιτών. Αυτή η αναγνώριση από τον Χριστό είναι μια ισχυρή υπενθύμιση ότι ο Θεός δέχεται όλους όσους έρχονται σε Αυτόν με πίστη και συντετριμμένη καρδιά.

Η θεραπεία του δούλου είναι μια πράξη αγάπης και ελέους από τον Χριστό. Ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις και είναι πρόθυμος να βοηθήσει κάθε άνθρωπο που Τον πλησιάζει με πίστη, εμπιστοσύνη στον Θεό και υπομονή. Αυτό μας διδάσκει ότι η θεία χάρη είναι διαθέσιμη σε όλους, ανεξαρτήτως της κοινωνικής τους θέσης ή της θρησκευτικής τους καταγωγής.

Συχνά, όταν αντιμετωπίζουμε δυσκολίες και προκλήσεις, η πίστη μας δοκιμάζεται. Αντί να στραφούμε στον Θεό, συχνά προσπαθούμε να λύσουμε τα προβλήματα μόνοι μας, βασιζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις. Επιπλέον, η εκδήλωση ταπεινώσης ενός Ρωμαίου αξιωματούχου δεν είναι ούτε προσποιητή ούτε κίβδηλη, αλλά μια ειλικρινής αναγνώριση της δικής του αναξιοτήτας μπροστά στη θεία δύναμη και αγάπη. Ο εκατόνταρχος δεν σκέφτηκε τον εαυτό του, αλλά τον δούλο του, που υπέφερε. Αυτή η αγάπη και η ανιδιοτέλεια είναι βασικά στοιχεία της χριστιανικής ζωής. Στην κοινωνία μας, συχνά ξεχνάμε να δείχνουμε αγάπη και φροντίδα για τους συνανθρώπους μας, ιδιαίτερα για αυτούς που βρίσκονται σε ανάγκη.

Η πίστη του εκατόνταρχου είναι επίσης ένα μάθημα για την αποδοχή του Θεού από τους εθνικούς. Ο Χριστός επαίνεσε την πίστη ενός ειδωολάτρη, δείχνοντας ότι η σωτηρία δεν περιορίζεται στον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, αλλά προσφέρεται αδιακρίτως σε όλους όσους έρχονται στον Θεό με πίστη. Αυτό είναι ένα μήνυμα ελπίδας και ενθάρρυνσης για όλους μας, ότι ο Θεός δέχεται κάθε άνθρωπο που Τον πλησιάζει με ειλικρίνεια, ανεξαρτήτως της καταγωγής του ή των προηγούμενων πεποιθήσεών του.

Ο Ρωμαίος αξιωματικός, αν και ήταν μέρος της ρωμαϊκής κατακτητικής δύναμης, φανερώνει έναν χαρακτήρα βαθιά ηθικό και πνευματικό. Η πίστη του δεν περιορίζεται σε μια ιδιωτική υπόθεση, αλλά επηρεάζει τον τρόπο που ζει και αλληλοεπιδρά με τους άλλους. Αυτή η διάσταση της πίστης είναι κρίσιμη για την κατανόηση της χριστιανικής ζωής. Η πίστη μας στον Χριστό πρέπει να επηρεάζει κάθε πτυχή της ζωής μας, από τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε την εργασία μας, τις σχέσεις μας με την οικογένεια και τους φίλους μας, μέχρι τον τρόπο που υπηρετούμε την κοινότητα.

Η πίστη του εκατόνταρχου φανερώνει επίσης την αποδοχή της θείας τάξης και της θείας βούλησης. Δεν προσπαθεί να επιβάλει τη δική του θέληση ή να υπαγορεύσει τον τρόπο που ο Χριστός θα ενεργήσει. Αυτή η αποδοχή της θείας βούλησης είναι ένα σημαντικό μάθημα αφού πολλές φορές, στις προσευχές μας, προσπαθούμε να επιβάλουμε τη δική μας θέληση στον Θεό, αντί να παραδοθούμε στη θεία βούληση και να εμπιστευτούμε την αγαθότητα και τη σοφία Του Θεού.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή είναι, επίσης, μια υπενθύμιση της δύναμης της μεσιτείας. Ο εκατόνταρχος δεν ζητά τη θεραπεία για τον εαυτό του, αλλά για τον δούλο του. Αυτή η πράξη μεσιτείας δείχνει τη δύναμη της προσευχής για τους άλλους. Στην πνευματική μας ζωή, καλούμαστε να προσευχόμαστε όχι μόνο για τις δικές μας ανάγκες, αλλά και για τις ανάγκες των άλλων. Η προσευχή για τους άλλους είναι μια πράξη αγάπης και αλληλεγγύης, και φανερώνει την ενότητα του σώματος του Χριστού. Επιπλέον, μας διδάσκει ότι η πίστη και η αγάπη μπορούν να υπερβούν τα πολιτισμικά και θρησκευτικά σύνορα. Ο εκατόνταρχος ήταν Ρωμαίος, ειδωλωλάτρης, αλλά η πίστη και η αγάπη του τον έφεραν κοντά στον Χριστό. Αυτή η υπέρβαση των συνόρων είναι ένα σημαντικό μήνυμα για την εποχή μας, όπου οι κοινωνικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές διαφορές συχνά δημιουργούν τείχη και διαιρέσεις. Η πίστη στον Χριστό μπορεί να μας ενώσει όλους, ανεξαρτήτως της καταγωγής μας ή των πεποιθήσεών μας.

Η θεραπεία του δούλου είναι επίσης μια υπενθύμιση της θείας οικονομίας, της θείας πρόνοιας και της θείας επέμβασης στη ζωή μας. Ο Θεός δεν είναι μακριά και αδιάφορος, αλλά είναι παρών και ενεργός στη ζωή μας, έτοιμος να μας βοηθήσει και να μας θεραπεύσει όταν Τον πλησιάζουμε με πίστη. Αυτή η πίστη στη θεία πρόνοια είναι μια πηγή ελπίδας και παρηγοριάς για όλους εμάς. Ανεξαρτήτως από τις δυσκολίες και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε, μπορούμε να εμπιστευτούμε ότι ο Θεός είναι μαζί μας και εργάζεται για το καλό μας.

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές,

Ας πάρουμε λοιπόν τα μαθήματα από την θεραπεία του δούλου του εκατόνταρχου και ας τα εφαρμόσουμε στη ζωή μας. Ας καλλιεργήσουμε την πίστη, την ταπεινοφροσύνη και την αγάπη που έδειξε ο εκατόνταρχος. Ας προσευχόμαστε με ειλικρίνεια και ταπεινότητα, αναγνωρίζοντας τη δύναμη και την εξουσία του Θεού στη ζωή μας. Ας δείχνουμε ανιδιοτελή αγάπη και φροντίδα προς όλους τους συνανθρώπους μας, ανεξαρτήτως της κοινωνικής τους θέσης ή της καταγωγής τους. Και ας εμπιστευτούμε τη θεία πρόνοια, γνωρίζοντας ότι ο Θεός είναι μαζί μας και εργάζεται για το καλό μας.

Αμήν.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ι' 1-10
Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 28-θ' 1
28 Ιουλίου 2024

Υπάρχουν στιγμές, που μπορεί να βιώνουμε την απουσία Του Θεού στην ζωή μας. Μπορεί να νιώσουμε ακόμη ότι ο Θεός μας εγκαταλείψε, ότι μας έχει ξεχάσει και πλέον δεν μας ακούει. Θα ήταν όμως αυτό ποτέ δυνατόν; Ακόμη και την πρώτη φορά που παραβήκαμε την εντολή του Θεού, παρόλο που εξοριστήκαμε από τον παράδεισο, ταυτόχρονα λάβαμε και το πρώτο Ευαγγέλιο, ότι δηλαδή ο Κύριος πάντα θε μεριμνά για την σωτηρία μας.

Τα λόγια Του Θεού, δεν έμειναν στην θεωρία, αλλά όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, έστειλε Τον Μονογενή Του Υιό, για την δική μας σωτηρία. Ποιος θα μπορούσε να έχει μόνον ένα παιδί και να το θυσιάσει; Όχι για ανθρώπους που τον ευεργέτησαν αλλά τον απέρριψαν; Ο Θεός όμως που είναι γεμάτος αγάπη για το πλάσμα Του, το έκανε. Δεν μας εγκατέλειψε, δεν μας άφησε στην σκλαβιά της αμαρτίας, αλλά, ήρθε Ο Ίδιος για να θυσιαστεί και νας μας χαρίσει την ελευθερία μας, την αληθινή και αιώνια ζωή.

Έτσι στην πραγματικότητα, Ο Θεός ουδέποτε μας απορίπτει αλλά ούτε και μας εγκαταλείπει. Έστω και αν είμαστε οι πιο αμαρτωλοί άνθρωποι πάνω στην γη. Ο Κύριος, πάντα θα μεριμνά και θα οικονομεί για την σωτηρία μας. Μας αναφέρουν οι Αγίες γραφές, ότι για κάθε άνθρωπο που επιστρέφει στον Χριστόν «χαρά γίνεται εν ουρανών ενώπιον των αγγέλων του Θεού ...». Έτσι το ερώτημα θα πρέπει να αντιστραφεί, και να ερωτήσουμε ο καθένας τον εαυτό μας, άραγε εμείς θέλουμε τον Χριστό στην ζωή μας;

Τόση είναι η αγάπη του Θεού για εμάς, που μας έδωσε μέχρι και την ελευθερία, να μπορούμε να πορευθούμε χωρίς Αυτόν. Η αλήθεια είναι ότι εμείς οι ίδιοι επιλέγουμε μία ζωή χωρίς Θεό, προκειμένου να ικανοποιούμε το αμαρτωλό θέλημα μας. Έτσι αντί να επιλέγουμε το θέλημα Του Θεού επιλέγουμε το δικό μας, αφού πιστεύουμε ότι είναι καλύτερο και πιο συμφέρον για την ζωή μας. Όμως η απομάκρυνση του ανθρώπου από Τον Θεό, αμεσως επιφέρει και την απομάκρυνση του από τον συνάνθρωπο του, ακόμη και από την ίδια την φύση.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας μιλάει για δύο ανθρώπους, οι οποίοι πολύ βασανίστηκαν από τα πονηρά πνεύματα. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης τους, ήταν όχι μόνον να ζουν έξω από την κοινωνία των ανθρώπων, αλλά σπίτι τους να είναι πλέον τα μνήματα. Εκεί δηλαδή που βρίσκονται οι νεκροί. Ήταν δηλαδή οι δύο άνθρωποι αυτοί ζωντανοί, αλλά ζούσαν σαν νεκροί. Είχαν καταντήσει σε μία τέτοια κατάσταση που οι συμπολίτες τους δεν ήθελαν να έχουν καμία σχέση και επαφή μαζί τους, αφού τους θεωρούσαν επικίνδυνους.

Ο Κύριος όμως, εξουσιαστής των πάντων με ένα του λόγο, τους απάλλαξε από αυτήν την κατάσταση, ελευθερώνοντας τους από το δεσμά των πονηρών πνευμάτων που τόσα χρόνια τους βασάνιζαν. Τι μεγάλη λύτρωση θα αποτελούσε αυτό για τους ίδιους αλλά και για τις οικογένειες τους! Ο Κύριος με ένα Του λόγο να τους επαναφέρει από τα μνήματα στην κοινωνία. Από τον θάνατο στην ζωή. Μπορούν πλέον να επιστρέψουν στην κανονικότητα, να έρθουν σε επαφή με τα αγαπημένα τους πρόσωπα, να ζήσουν φυσιολογικά, απαλλαγμένοι από αυτή την ψυχική ασθένεια. Μπορούν πλέον να προχωρήσουν την ζωή, να κάνουν οικογένεια, να εργαστούν, να είναι πλέον υγιείς και ωφέλιμα μέλη μέσα στην κοινωνία.

Σε όλους μας υπήρξαν στιγμές στην ζωή μας, όπου κάποιες δυσκολίες μας έφεραν σε μεγάλα αδιέξοδα, και αφού οι ανθρώπινες δυνατότητες δεν μπορούσαν να μας δώσουν κάποια λύση, τότε η μόνη μας ελπίδα στράφηκε προς τον Κύριον. Ας αναλογιστούμε τότε ο

Κύριος να μας έλεγε, το πρόβλημα σου είναι τακτοποιημένο, έχει λυθεί. Τι μεγάλη ανακούφιση θα νιώθαμε, που Ο Κύριος με ένα Του λόγο, τα διόρθωσε όλα.

Εδώ σήμερα όμως παρατηρούμε κάτι πολύ τραγικό! Οι συμπολίτες των δύο αυτών ανθρώπων δεν συμμερίστηκαν την χαρά και την ανακούφιση τους. Δεν ένιωσαν ότι ένα πρόβλημα δικό τους λύθηκε. Αλλά μάλλον ότι ένα πρόβλημα δημιουργήθηκε. Η ανακούφιση των δύο αυτών ανθρώπων, γι' αυτούς έφερε ανησυχία και φόβο. Περισσότερο στεναχωρήθηκαν για την απώλεια των χοίρων παρά χάρηκαν για την επιστροφή των συμπολιτών τους. Στις καρδιές τους ήταν πιο σημαντικό το κέρδος, παρά ο άνθρωπος. Ας αναλογιστούμε πως θα νιώθαμε εάν στην δική μας χαρά, οι γύρω μας ανησυχούσαν και στεναχωριούνταν.

Έτσι φανερώνεται ότι στις καρδιές αυτών των ανθρώπων απουσίαζε η αγάπη. Ο Χριστός είχε αντικατασταθεί από τον χρυσό. Έτσι στην πραγματικότητα ο ίδιος ο άνθρωπος απομακρύνεται από τον Δημιουργό Του, και τον αντικαταστεί με το συμφέρον και το θέλημα του. Όμως έτσι αποκόπτετε από την πηγή της ζωής, και η ψυχή χωρίς Χριστό αρχίζει να ασφυκτιεί και ανάπαυση δεν βρίσκει πουθενά. Ακόμη και αν τις χαρίσουν τον κόσμο όλο. Η ψυχή θα βιώνει ένα κενό και μία θλίψη;

Όμως ακόμη και σήμερα, πόσες φορές βλέπουμε το κέρδος να κυριαρχεί στις καρδιές των ανθρώπων. Να τοποθετείτε πάνω από όλα. Έτσι όταν ο άνθρωπος αφαιρέσει από την καρδιά του Τον Χριστό, βάζοντας τον χρυσό, τότε σκληραίνει. Άνθρωπος που δεν έχει ειρήνη με Τον Θεόν, δεν μπορεί να έχει ειρήνη με κανένα. Με αποτέλεσμα να αδικούνται μεταξύ τους αδέρφια, γονείς με παιδιά, φίλοι και συγγενείς. Τους βλέπουμε για χρόνια να μην συγχωρούνται για κάτι το οποίο νιώθουν ότι αδικήθηκαν.

Εν κατακλείδι, να εισέλθουμε στην βασιλεία των ουρανών χρειάζεται να απελευθερωθούμε από τα δεσμά του κόσμου τούτου, και να πορευθούμε από την βιολογική ζωή στην πνευματική ζωή. Έτσι πρέπει να έχουμε πάντα στο μυαλό μας τα λόγια Του Κυρίου «Τί γάρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τόν κόσμον όλον, και ζημιωθή τήν ψυχήν αυτού;»

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Απόστολος: Εβρ. ια' 3-ιβ' 2

Ευαγγέλιον: Ματθ. ι' 16-22

1 Αυγούστου 2024

Ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός του Κυρίου μας είναι το μεγαλύτερο αγιαστικό μέσο που έχουμε στην Εκκλησία μας. Καμία εκκλησιαστική Ακολουθία, κανένα Μυστήριο δεν τελείται, αλλά ούτε και μια απλή ευχή σε πιστό δεν δίδεται, από τον Ιερέα, εάν δεν αρχίσει από το σημείο του Σταυρού. Αλλά και ο ίδιος ο πιστός στην προσευχή του, ξεκινάει πάντα σχηματίζοντας στο σώμα του τον Τίμιο Σταυρό. Είναι απόλυτη ανάγκη ο Τίμιος Σταυρός να συνοδεύει τον κάθε πιστό αμέτρητες φορές την ημέρα όταν προσεύχεται, όταν απευθύνει δοξολογίες ή ικεσίες προς τον Θεό, την Θεοτόκο και τους αγίους.

Ο Σταυρός είναι το σύμβολο, που συνοδεύει και πρέπει να συνοδεύει τον καθένα μας παντού και πάντοτε. Πρέπει να τον φοράμε πάνω μας αλλά και να τον σχηματίζουμε με πίστη και φόβο Θεού στο σώμα μας ή στα μέρη του σώματός μας που πάσχουν. Πρέπει ακόμα να σταυρώνουμε τα ζώα μας, τα φυτά και αντικείμενα για να αγιασθούν μαζί με μας. Ο Τίμιος Σταυρός έχει τόση δύναμη και αγιαστική Χάρη, γιατί πάνω σε Αυτόν ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός νίκησε τον θάνατο και τον διάβολο, τα δύο μεγαλύτερα κακά της ανθρωπότητας. Ο Χριστός με τον Σταυρό μας ελευθερώνει από τα δεσμά του θανάτου και του διαβόλου και μας οδηγεί στην Ανάσταση και στην Αιώνια Ζωή. Κλήρος και λαός, χιλιάδες χρόνια τώρα γνωρίζουν πολύ καλά πόση δύναμη έχει ο Τίμιος Σταυρός γι' αυτό και καταφεύγουμε σε Αυτόν και ζητάμε την βοήθειά Του. Ο Σταυρός βέβαια πάντοτε σχετίζεται με τον Χριστό. Προσκυνώντας τον Τίμιο Σταυρό ο νους και η ψυχή μας μεταβαίνει στον εν αυτώ Σταυρωθέντα Κύριό μας και στην θυσία Του.

Η Κύπρος και ειδικά η Πάφος, ευτύχησε να έχει αρκετές μονές και ναούς αφιερωμένους στον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου μας. Οι μονές, που λειτουργούν σήμερα στην Μητροπολιτική μας περιφέρεια, είναι του Ομόδους και της Μίνθης, ενώ υπάρχουν πολλές άλλες, που έχουν πια διαλυθεί, όπως στις κοινότητες: Ανώγυρα, Αρμίνου, Λυσός (Σταυρός Ψώκας), Κρήτου Μαρόττιου (Σταυρός του Κρατημάτου). Υπάρχουν ακόμα και αρκετές, που έχουν ερειπωθεί, όπως στις κοινότητες Καλλέπεια και Επισκοπή. Επίσης έχουμε και ενοριακούς ναούς που είναι αφιερωμένοι στον Τίμιο Σταυρό όπως: στη Γεροσκήπου (ο ναός της Αγίας Παρασκευής παλαιότερα ήταν αφιερωμένος στο Σταυρό), στο Φοινί, στη Σταυροκόμη (Σταυροκόννου), αλλά και τα εξωκκλήσια στις κοινότητες: Πέγεια, Ακούρσο και Χούλου, όπως και ερείπια εξωκκλησιών ή τοπωνύμια, στις κοινότητες: Κανναβιού, Λετύμπου, Ποταμιού, Κελοκέδαρα, Σαλαμιού, Κούκλια, Σουσκιού, Στατός, Χολέτρια, Άρσος, Αλέκτορα, Πωμός (Σταυρός του Συμβούλου) και Φοίτη. Επιπλέον, η Σταυροπηγιακή Μονή Αγίου Νεοφύτου και συγκεκριμένα ο ναός της Εγκλειστρας του Αγίου Νεοφύτου (12ος αιώνας), είναι αφιερωμένος στον Τίμιο Σταυρό. Αυτόν τον ναό ο ίδιος ο άγιος φρόντισε να τον λαξεύσει, να τον αγιογραφήσει, αλλά και να του εξασφαλίσει ένα τεμάχιο Τιμίου Ξύλου.

Γενικά οι ναοί και οι μονές με ναούς αφιερωμένους στον Τίμιο Σταυρό, φρόντιζαν πάντοτε να εξασφαλίζουν ένα, μικρό έστω, τεμάχιο Τιμίου Ξύλου (συνήθως μετά από ένα προσκύνημα στους Αγίους Τόπους) το οποίο τοποθετούσαν στο κέντρο ενός μεγαλύτερου Σταυρού, που φιλοτεχνούσε κάποιος καλλιτέχνης. Επίσης, η Παράδοση της Μητροπολιτικής μας επαρχίας διασώζει πολλές μαρτυρίες ότι η ίδια η αγία Ελένη ευλόγησε με την παρουσία της τον τόπο μας (όπως τις περιοχές του Ομόδους και του Παχυάμου) και έφερε η ίδια ένα τεμάχιο από το Τίμιο Ξύλο, αλλά και το μοναδικό στον κόσμο Άγιο Κάνναβο, που έδεσαν οι παράνομοι τον Χριστό.

Επί πολλά συναπτά έτη πρό της εκλογής μου ως Μητροπολίτου Πάφου, διακόνησα ως Ιεροκήρυκας της Μητροπόλεως. Με την ιδιότητά μου αυτή επισκεπτόμουν πολλούς ναούς και πολλά Ιερά Προσκυνήματα. Έτσι, παρατήρησα ότι για τις πανηγύρεις της εορτής της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου) και της εορτής της Σταυροπροσκυνησεως (Τρίτη Κυριακή των Νηστειών) υπήρχε πλήρης Ακολουθία και Τυπικό, δεν υπήρχε όμως για την εορτή της Προόδου του Τιμίου Σταυρού (1ην Αυγούστου). Και, ενώ η Μονή, ή ο ναός, πανηγύριζαν και έπρεπε να υπάρχει πλήρης Ακολουθία της εορτής, με αναγνώσματα, οι Ψάλτες και οι Ιερείς δυσκολεύονταν να βρουν τι να ψάλλουν. Το ίδιο διαπίστωσα και όταν πήγα το 2023, για πρώτη φορά ως επίσκοπος πλέον, στην πανήγυρη των πάλαι ποτέ διαλαμψάντων Ιερών Μονών Τιμίου Σταυρού Αρμίνους και Τιμίου Σταυρού Ανώγυρας. Για το λόγο αυτό θεώρησα επιτακτική μου ανάγκη και υποχρέωση, να εκδώσουμε μια Ακολουθία, που να χρησιμεύσει σε όλους τους ναούς και στις ενορίες, όπου εορτάζεται πανηγυρικά αυτή η ημέρα.

Έτσι, απευθυνθήκαμε στον Δρ. Χαράλαμπο Μ. Μπούσια, Μέγα Ύμνογράφο της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας, με τον οποίο μας συνδέουν χρόνια συνεργασίας και εν Χριστώ αδελφικής φιλίας, η οποία ξεκίνησε με την αφορμή της τιμής της αγίας Κωνσταντίας της εν Πάφω. Εκτός της φιλίας μας όμως, απευθυνθήκαμε σε αυτόν, γιατί γνωρίζουμε ότι είναι φιλάγιος, έχει την εμπειρία πολλών συγκρότων αγίων μας και είναι άνθρωπος της προσευχής. Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Μπούσια, που με πολλή αγάπη, προθύμως και ανιδιοτελώς συνέγραψε την παρούσα Ακολουθία την οποία εκδίδουμε και παρουσιάζουμε για πρώτη φορά για να ψάλλεται στους Ιερούς μας Ναούς, αλλά και σε όποιον τόπο υπάρχουν φιλάγιοι Ιερείς, Ιεροψάλτες και πιστοί, οι οποίοι θέλουν να εορτάσουν πανηγυρικά την εορτή του Τιμίου Σταυρού.

Ευχόμαστε όπως ο Τιμιος και Ζωοποιός Σταυρός ο οποίος είναι το Σημείο δια του οποίου ο Χριστός νίκησε, κατήργησε και καταπάτησε τον θάνατο και τον διάβολο, χαρίζοντας μας την Ανάσταση και την Αιώνια Ζωή, να έρθει προς βοήθεια του ποιμνίου μας αλλά και ολόκληρης της Κύπρου. Έχουμε την πίστη και την ελπίδα ότι ο Τιμιος Σταυρός όπως βοήθησε τον Μέγα Βασιλέα και Άγιο Κωνσταντίνο, όπως βοήθησε πλήθος αγίων, όπως ευεργέτησε πολλές φορές το έθνος μας, έτσι θα βοηθήσει και θα ευεργετήσει και εμάς. Ζητούμε να μας δώσει τη δύναμη να σηκώνουμε και εμείς ακούραστα τον Σταυρό μας, υπακούοντας στην εντολή του Χριστού μας που μας λέει: «Όστις θέλει όπίσω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν, και άράτω τόν σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι» (Μάρκ. 8, 34) και με αυτή τη δύναμη να μπορέσουμε να ανοικοδομήσουμε και να επαναλειουργήσουμε τις μονές που διαλύθηκαν από τους αλλοθρήσκους ώστε να αναστηθούν και αυτές, αλλά και το έθνος μας και να απελευθερωθεί η πατρίδα μας από κάθε αντίχριστο και αντίθεο εισβολέα.

Εύχεστε και για την δική μου ελαχιστότητα, να μου δοθεί η δύναμη να σηκώνω ακούραστα τον βαρύ Σταυρό της Αρχιερωσύνης και να ορθοτομώ τον Λόγο της Αληθείας του αληθινού Θεού και να κηρύσσω, όπως και ο απόστολος Παύλος «οὔ γαρ έκρινά τι ειδέναι έν υμίν ει μη Ίησοῦν Χριστόν και τούτον έσταυρωμένον» (Κορ. Α΄ 2,2). Αλλά και τριήμερον εκ τάφου αναστάντα.

«Το κείμενο είναι ως έχει από την εισαγωγή μας στην δημοσιευθείσα ακολουθία της 1ης Αυγούστου».

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ιβ' 6-14
Ευαγγέλιον: Ματθ. θ' 1-8
4 Αυγούστου 2024

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος μας παρουσιάζει στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή, τη θαυματουργική θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ, τον οποίο κατέβασαν από τη στέγη μπροστά στον Κύριο οι τέσσερις άντρες, οι τέσσερεις φίλοι του που τον μετέφεραν. Είναι πράγματι θαυμαστό το γεγονός ότι ένας παράλυτος σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να βαδίζει μεταφέροντας ακόμη και το κρεβάτι του. Ωστόσο στο ίδιο θαύμα βλέπουμε επίσης και υπογραμμίζουμε ότι ο Κύριος γνωρίζει τα πάντα, ακόμη και αυτά που είναι κρυμμένα μέσα στη καρδιά μας.

Ο Θεάνθρωπος Κύριος διέκρινε τη θερμή πίστη του παραλυτικού και των ανθρώπων που τον μετέφεραν, πριν αυτή φανερωθεί στα μάτια όλων των παρευρισκομένων, που άκουγαν την διδασκαλία Του. «Ίδών ο Ιησούς τήν πίστιν αυτών». Είδε ο Κύριος Ιησούς την πίστη τους και χωρίς να περιμένει να Τον παρακαλέσουν, ή να τους ρωτήσει αν πιστεύουν σε Αυτόν όπως κάνει στα περισσότερα θαύματα και θεραπείες, απευθύνθηκε στον άρρωστο και του χάρισε αυτό που ήθελε και ακόμη πολύ περισσότερα. Δεν του θεράπευσε μόνο το σώμα αλλά και την ψυχή.

Του είπε πρώτα; «ἀφένταιί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» και έπειτα του λέει «Ἐγερθεῖς ἄρον σου τήν κλίνην και ὕπαγε εἰς τόν οἶκόν σου. » βοηθώντας τον έτσι να ζήσει το διπλό θαύμα. Και φυσικά άξιζε τη θεραπεία του γιατί ούτε αυτός αλλά ούτε και οι συνοδοί του θα έκαναν τόσο μεγάλο κόπο, αν δεν πίστευαν, αν δεν είχαν μέσα τους την ακλόνητη πεποίθηση ότι ο Κύριος είχε τη δύναμη να θεραπεύσει την ασθένεια της παραλυσίας. Γι' αυτό και ο Κύριος βλέποντας την δυνατή τους πίστη, τους επιβράβευσε χαρίζοντας του την θεραπεία πριν αυτός να του την ζητήσει.

Όπως και στην περίπτωση του παραλυτικού έτσι και τον κάθε ένα από εμάς, ο Παντογνώστης Κύριος, μας παρακολουθεί με το στοργικό του βλέμμα. Γνωρίζει τους πόθους, τις επιθυμίες, τις δυσκολίες και τα προβλήματα μας. Είναι συνοδοιπόρος σε κάθε μας βήμα και μας δυναμώνει στον αγώνα περιμένοντας να βραβεύσει όσους τερματίσουν. Γι' αυτό όταν αισθανόμαστε ότι χανόμαστε, ότι μας συκοφαντούν, ή όταν μας πνίγει η αδικία ως καλλιεργήσουμε τις χριστιανικές αρετές την υπομονή, την πίστη, την αγάπη και κάθε άλλη αρετή και να είμαστε βέβαιοι ότι δεν θα χαθούμε γιατί ο Κύριος που γνωρίζει την αλήθεια θα μας αποδώσει το δίκαιο.

Οι χριστιανικές αρετές, αγαπητοί μου χριστιανοί, αντλούν το περιεχόμενό τους από την σχέση μεταξύ Χριστού και ανθρώπου, είναι δηλαδή μια σχέση Χριστοκεντρική και βιωματική και έχει μοναδικό στόχο την τελείωση του Ανθρώπου, την θέωση. Στην Καινή Διαθήκη ο κεντρικός άξονας των αρετών αυτών διαγράφεται στην «επί του όρους ομιλία», που οδηγεί στην φανέρωση της Βασιλείας του Θεού.

Ας αγωνιστούμε λοιπόν και εμείς, τις αρετές αυτές να τις βάλουμε μέσα στην καρδιά μας για να μάθουμε να υποτασσόμαστε στο θέλημα του Χριστού, ο οποίος με τη διδασκαλία Του μας άνοιξε διάπλατα το δρόμο που πρέπει να

ακολουθήσουμε για να φτάσουμε στον τελικό μας προορισμό, την αιώνια Βασιλεία Του. Έγινε για μάς φτωχός για να γίνουμε εμείς πλούσιοι σε ψυχικά χαρίσματα. Έγινε άνθρωπος και έζησε ανάμεσά μας υπομένοντας θεληματικά τα φρικτά πάθη για να μας ελευθερώσει από τα δεσμά της αμαρτίας και του διαβόλου.

Και θα μας ανεβάσει στους ουρανούς να απολαύσουμε τα αγαθά και να δοκιμάσουμε την γλυκύτητά Του, που δοκιμάζει μόνο όποιος ακολουθεί τον Θεό της αγάπης, αν εμείς μάθουμε να συγχωρούμε ο ένας τον άλλο. Αυτός που δεν μπορεί να αγαπήσει τον Χριστό αγωνίζεται και τρέχει μάταια και ποτέ δεν πρόκειται να τον πλησιάσει, αν δεν αγαπήσει πρώτα τον αδελφό και τον πλησίον του, τον ασθενή, τον ορφανό και τον ηλικιωμένο. Αυτός που προσφέρει την αγάπη του πλησιάζει τον Χριστό γιατί η αγάπη είναι το πλήρωμα του νόμου Του. Αν όμως η αγάπη δεν υπάρχει στη καρδιά του τότε είναι στείρα και δεν απολαμβάνει τα αγαθά του Θεού. Να μην ξεχνάμε ότι η αγνή αγάπη είναι το αληθινό σημείο κάθε αληθινού χριστιανού. Γιατί οι αληθινοί χριστιανοί μένουν σταθεροί και ακλόνητοι στην πίστη τους, αγαπούν, υπακούουν και υποτάσσονται στις εντολές του Χριστού, αγαπούν και υπηρετούν, οι αληθινοί χριστιανοί συγχωρούν και ζητούν συγχώρηση και όπου και αν πάνε φέρνουν μαζί τους την αγάπη Του και προσφέρουν γαλήνη στην καρδιά των συνανθρώπων τους .

Κάθε αγώνας πνευματικός και άσκηση που δεν έχει στόχο να εφαρμόσει και να διδάξει την αγάπη είναι αγώνας μάταιος και δεν μπορεί να ευαρεστήσει τον Χριστό. Όταν αγαπάμε τον Θεό και τους ανθρώπους τότε Αυτός μας το ανταποδίδει και μας προσφέρει τα πιο ανεκτίμητα δώρα Του, την ευλάβεια, την πίστη, την αγάπη. Ακόμη μας προσφέρει τα δάκρυα και την κατάνυξη που καθαγιάζουν την ψυχή, και μας γεμίζει με θείο φως και Άγιο Πνεύμα.

Και όπως μας παραγγέλνει και ο Άγιος Παΐσιος: Ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι έχουμε δίπλα μας, εκτός από ανθρώπους που μπορούν να μας βοηθήσουν πνευματικά, και τον ίδιο τον Χριστό που μας βοηθάει, την Παναγία, τα Χερουβείμ, τα Σεραφείμ και τους Αγίους Πάντες.

Ας γρηγορούμε λοιπόν όπως τις πέντε φρόνιμες παρθένες για να αξιωθούμε να εισέλθουμε στους γάμους με τον Νυμφίο Χριστό, πριν να κλείσουν οι θύρες και μείνουμε έξω.

Αμήν

Οικονόμος Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7
Ευαγγέλιον: Ματθ. θ' 27-35
11 Αυγούστου 2024

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή είδαμε τον Χριστό να επιτελεί δύο θαύματα: χάρισε το φώς στους δύο τυφλούς και απάλλαξε έναν άλλο άνθρωπο από το δαιμόνιο που είχε μέσα του. Σε αυτά τα μεγάλα σημεία που τέλεσε ο Χριστός θα περίμενε κανείς να πιστέψουν όλοι σε αυτόν αναγνωρίζοντας τη Θεότητά Του. Παρ' όλ' αυτά υπήρξε και μια μερίδα μορφωμένων δήθεν ανθρώπων, όπως θεωρούνταν την εποχή εκείνη οι Φαρισαίοι οι οποίοι διαστρέβλωναν την αλήθεια μένοντας στο σκοτάδι της απιστίας.

Τα μηνύματα της περικοπής διαχρονικά. Οι άνθρωποι άλλοτε και σήμερα δεν άλλαξαν, παρέμειναν το ίδιο. Αναλύοντας την περικοπή θα σταθούμε σε δύο σημεία που πρέπει να προσέξουμε ώστε να ακολουθήσουμε το σωστό και να μην επαναλάβουμε τα ίδια λάθη.

- Πρώτα, πρέπει ο Χριστιανός να προσέξει να διατηρήσει το πνευματικό του φως και αν δεν το έχει θα πρέπει να το αποκτήσει. Οι δύο τυφλοί στερούνταν το σωματικό φως και δεν μπορούσαν να δουν τα αισθητά πράγματα, όμως, έβλεπαν πνευματικά. Είχαν πίστη και αναγνώριζαν τον Χριστό και τα έργα Του γι' αυτό ο Θεός έρχεται να τους ανταμείψει χαρίζοντάς τους και το αισθητό φως. Σε αντίθεση με τους Φαρισαίους που είχαν τα μάτια τους ανοικτά αλλά ήταν τυφλοί πνευματικά, ζώντας στο σκοτάδι της απιστίας και του εγωισμού τους. Οι Φαρισαίοι αφού δεν μπορούσαν να διαψεύσουν τα θαύματα, κατέφευγαν στη διαστρέβλωση της αλήθειας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό όπως πίστευε ο λαός. Γι' αυτό και αλλού ο Χριστός τους ονομάζει «γενεά άπιστη και διεστραμμένη». Ο άπιστος είναι αυτός που μπορεί να μην είδε και γι' αυτό δεν πιστεύει, ο διεστραμμένος, όμως, είναι αυτός που βλέπει και δεν θέλει να πιστέψει. Σατανική διάθεση να μην θέλει να πιστέψει κανείς παρ' όλες τις αποδείξεις που έχουμε για την πίστη μας. Καθημερινά έβλεπαν να επιτελεί θαύματα ο Χριστός, τότε και σήμερα, ακούμε τόσα θαύματα από αρρώστους που θεραπεύτηκαν, από διάφορα σημεία που δείχνει ο Θεός, από αγίους ανθρώπους που αναδεικνύει και σήμερα η Εκκλησία μας και, όμως, κάποιοι παραμένουν ανάλητοι. Δυστυχώς πνευματική τύφλωση τότε, πνευματική τύφλωση και σήμερα από πολλούς. Ο Χριστιανός καλείται να πορεύεται στο φως που είναι ο Χριστός, να έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής του, με τα οποία ακόμα και σωματικά τυφλός να είναι κανείς, βλέπει. Ο πιστός ο οποίος κατάφερε να ανέλθει πνευματικά μπορεί να δει το φως του Χριστού και μέσα σε αυτό να πορεύεται. Πρέπει να αγωνιστούμε να αποκτήσουμε αυτό το φως του Χριστού με τη μετάνοια, με την ταπείνωση, με την πίστη στον Χριστό και τη συχνή μετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή σήμερα είναι ότι, δεν πρέπει να αμβλύνεται η πίστη μας και ο αγώνας μας προς τα πνευματικά. Παρόλο που κάποιοι βρέθηκαν να διαστρεβλώσουν όχι μόνο τα λόγια του Χριστού αλλά και τα θαύματά Του, ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θαυματουργεί. Θα μπορούσε κανείς να πει, μα δεν φτάνει που τους θεραπεύει από τις ασθένειές τους και τους απαλλάσσει από τον φόβο των δαιμονισμένων, αυτοί τον βρίζουν; γιατί να συνεχίζει να τους ευεργετεί; Ανάμεσα στους

πολλούς ανθρώπους σίγουρα, ο Χριστός, έβρισκε και καλοπροαίρετους ανθρώπους που ζητούσαν το έλεος και την σωτηρία τους.

- Στον κόσμο υπάρχουν οι δαιμονικές δυνάμεις και οι άνθρωποι που εκτελούν τα έργα τους, υπάρχουν και οι άνθρωποι, όμως, που επικαλούνται τη χάρη του Θεού. Είναι και ένα μήνυμα προς τους ιερείς αλλά και τους λαϊκούς που αγωνίζονται να μεταφέρουν το μήνυμα του Ευαγγελίου και σε άλλους. Πολλές φορές μπορεί να μην καρποφορούν οι προσπάθειες, άλλοτε να παρουσιάζονται εμπόδια και άλλοτε πόλεμος εναντίον μας. Θα πρέπει να συνεχίζουμε να ευεργετούμε όσους μπορούμε, αν το δεχθούν θα είναι καλό γι' αυτούς αλλά και για μας. Αν φανούν ακάριστοι προς εμάς και τον Θεό τότε θα έχουν να δώσουν λόγο στον Θεό την ημέρα της κρίσεως. Ακούμε συχνά κριτικές για τους ιερείς και την Εκκλησία για ό,τι κάνει. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να τερματίσει το έργο της η Εκκλησία. Να προσέχουμε, βέβαια, να μην ακούμε φωνές που έρχονται μόνο και μόνο για να πλήξουν την Εκκλησία και τον Χριστό. Ο Χριστός από ταπείνωση δεν έδωσε απάντηση σε αυτούς που τον κατέκριναν. Εμείς, όμως, οφείλουμε όταν ακούμε βλάσφημα λόγια για τον Χριστό είτε να αντιδρούμε προβάλλοντας την αλήθεια ή να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε από τέτοιους ανθρώπους αλλιώς γινόμαστε και εμείς ένα με αυτούς. Όπως ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θεραπεύει και να ευεργετεί τους πάντες, έτσι και ο κάθε Χριστιανός ως μέλος της Εκκλησίας, που κεφαλή της είναι ο Χριστός, πρέπει να κάνει το ίδιο. Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει από τη μια «αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τω αγαθώ» να αποστρεφόμεστε το κακό και να ακολουθούμε το καλό. Και στον καθένα παραγγέλλει «μη νικώ υπό του κακού, αλλά νικά εν τω αγαθώ το κακόν». μην αφήνεις να σε νικήσει το κακό αλλά να νικάς το κακό με το αγαθό.

Παίρνοντας τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής πρέπει ο καθένας πηγαίνοντας σήμερα σπίτι του να προσπαθήσει να τα εφαρμόσει στη ζωή του. Να αναζητήσουμε στη ζωή μας το φως, που είναι ο Χριστός, ώστε να μας φωτίζει σε κάθε πορεία της ζωής μας. Όταν βρούμε αυτό το φως που χαρίζει ο Θεός σε όσους με πίστη και αρετές καταφεύγουν κοντά Του, τότε να προσπαθήσουμε να βοηθήσουμε και άλλους να το βρουν. Με την ταπείνωση, την ανεξικακία, την υποχωρητικότητα να ευεργετούμε όλους, ελπίζοντας ότι κάποιοι θα έχουν ανοικτά τα μάτια της ψυχής τους και διώχνοντας κάθε σκοτάδι θα ακολουθήσουν το Φως στη ζωή τους, που είναι ο Χριστός.

† ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10-17

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 14-22

18 Αυγούστου 2024

Το μεγαλειώδες θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δύο ψαριών βλέπουμε κατά τη σημερινή Κυριακή στο ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ο Κύριος για άλλη μια φορά τρέφει τον λαό Του. Ως παντοδύναμος τροφοδότης μεριμνάει για τις σωματικές ανάγκες των ανθρώπων. Φιλόστοργα και φιλάνθρωπα συγκαταβαίνει στα πλάσματά Του και ικανοποιεί ακόμη και τα πιο απλοϊκά ζητήματα, όπως είναι αυτό της διατροφής.

Με την απόκριση αυτή ο Ιησούς διαβεβαιώνει ότι έχει τη θέληση και τη δύναμη να τρέφει τους ανθρώπους όχι μόνο πνευματικά αλλά και υλικά. Έχει τη δυνατότητα να εκπληρώνει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες, αρκεί οι άνθρωποι να τις ξεχάσουν να μην εγκλωβιστούν σ' αυτές και να Τον εμπιστευτούν ανεπιφύλακτα. Οι μέριμνες και τα άγχη είναι ένας από τους κυριότερους λόγους που ο άνθρωπος λησμονεί τον Θεό και πέφτει από το ένα λάθος στο άλλο. Σε μια εποχή σαν τη σημερινή, που τα θέματα της επιβίωσης λύνονται πολύ δύσκολα, που οι περιστάσεις της ζωής δημιουργούν συνεχώς απαιτήσεις και προβλήματα, που η καθημερινότητα μοιάζει μ' έναν αγώνα ζωής και θανάτου, είναι απαραίτητο να βρεθεί ένα στήριγμα, μια απαντοχή, ένα πρόσωπο που θα διασφαλίσει στον σύγχρονο άνθρωπο τη γαλήνη και την ισορροπία. Αυτό το πρόσωπο είναι μόνον ο Χριστός.

Ο Κύριος στην τροφή έδωσε ένα καθαρά πνευματικό περιεχόμενο. Έβαλε την τροφή ως εργαλείο πίστης και λατρείας του ανθρώπου προς τον Θεό. Η πρώτη οδηγία του Θεού στους πρωτοπλάστους έχει σχέση με την τροφή τους, διότι τους επιτρέπει να φάνε από όλους τους καρπούς του κήπου της Εδέμ, εκτός από το δέντρο της Γνώσεως. Είναι με πιο απλά λόγια η πρώτη νηστεία που συναντούμε στην Αγία Γραφή. Μετά την πώση ο άνθρωπος λατρεύει τον Θεό προσφέροντας στοιχεία της διατροφής του ως θυσία και ολοκαύτωμα. Η τροφή γίνεται ένα στοιχείο και στη διδασκαλία του Ιησού. Το γαμήλιο γλέντι της Βασιλείας των ουρανών είναι ο νυμφώνας, στον οποίο προσκαλούμαστε όλοι μας. Η Αγία Τράπεζα είναι ο τόπος στον οποίο παρατίθεται προς βρώσιν και πόσιν το Σώμα και το Αίμα του Θεανθρώπου. Εκεί βρίσκεται η άφθαρτη και αφθαρτιζουσα τροφή, που ζωοποιεί το σώμα της Εκκλησίας, καθώς τρέφει τα μέλη αυτού του σώματος με τον ίδιο τον Θεό.

Το μεγαλύτερο μυστήριο που βιώνει ο άνθρωπος είναι το γεγονός ότι λαμβάνει ως τροφή τον ίδιο τον Θεό στην ύπαρξή του. Ο συνάναρχος Λόγος του Πατέρα σε κάθε Θεία Λειτουργία έρχεται στον κόσμο και μέσα από τους λειτουργούς Του, μοιράζει το Σώμα και το Αίμα Του στα πιστά παιδιά Του, που ποθούν να ενωθούν μαζί Του. Κατά τη Θεία Λειτουργία επαναλαμβάνεται το θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δύο ψαριών που ακούσαμε σήμερα. Τρώνε όλοι οι πιστοί και γεμίζουν από Θεό και πάντοτε υπάρχει αρκετό περίσσειμα, για να τρέφεται το σώμα των εκκλησιαζομένων. Στην έρημο οι ακροατές του Χριστού έλαβαν υλική τροφή. Στον Ναό οι λάτρες του Χριστού λαμβάνουν ως πνευματική τροφή τον ίδιο τον Χριστό. Η Θεία Κοινωνία, ως αγιαστική τροφή της Εκκλησίας, έχει μέσα της τη ζωή. Δεν

μεταδίδει ασθένειες, δεν φθείρει τον άνθρωπο, αλλά τον θεραπεύει και τον ζωοποιεί. Είναι φάρμακο αθανασίας και αρραβώνας της αιωνιότητας.

Όταν ο άνθρωπος δεν αναβλέπει στον ουρανό, στερείται τη θεϊκή ευλογία. Όταν προσπαθεί να λύσει τις υποθέσεις του κοιτάζοντας μόνο στη γη, τότε αυτοκαταδικάζεται σε μια χαμέρπεια, σε μια πενία, σε μια φτήνια, σε μια λαοπώδη διαδρομή, γεμάτη παγίδες και πτώσεις. Η παράδοση του ορθόδοξου λαού μας επιβάλλει την έναρξη του κάθε έργου με το σημείο του Σταυρού και με τις κατάλληλες ευχές της Εκκλησίας. Ο πιστός από την ημέρα του τοκετού μέχρι την ημέρα της τελευταίας του αναπνοής ντύνει τη ζωή του με τις λειτουργικές ευχές και τα μυστήρια της Αγίας Εκκλησίας. Κάθε σημαντικό γεγονός στη ζωή του το ξεκινάει με τον αγιασμό και τη χάρη του Θεού.

Ένα μεγάλο μήνυμα έρχεται από μια λεπτομέρεια του σημερινού περιστατικού. Που βρήκε τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια ο Κύριος; Του τα έδωσαν οι μαθητές Του. Τα είχαν μαζί τους για τους εαυτούς τους. Όταν τα έδωσαν στο Χριστό τα έχασαν; Όχι, αντίθετα τα πολλαπλασίασαν! Ότι δίνουμε για την αγάπη του Χριστού δεν το χάνουμε, αλλά μάλλον το πολλαπλασιάζουμε.

Η ελεημοσύνη είναι η καλύτερη πνευματική επένδυση και εναπόθεση αγάπης στον πλησίον μας στη δύσκολη εποχή που διερχόμαστε. Μη διστάσουμε να δώσουμε ακόμη και από αυτά που είναι απαραίτητα για μας. Οι μαθητές σήμερα χάρισαν το φαΐ τους! Δεν έφεραν αντίρρηση στο Χριστό. Δεν έδειξαν κάποια επιφύλαξη. Έδωσαν πέντε ψωμιά και δύο ψάρια και έλαβαν δώδεκα καλάθια περισσεύματα. Αυτό είναι μεγάλο μήνυμα για μας, που πολλές φορές εγκλωβιζόμαστε μέσα στα συμφέροντά μας. Να ξέρουμε πως, ότι παραλάβει ο Θεός από μας, θα μας το επιστρέψει με πολύ μεγάλο τόκο.

Αυτά λοιπόν τα μηνύματα ας τα αφομοιώσουμε σήμερα πολύ καλά. Πρώτον, όσο μένουμε κοντά στο Χριστό δεν έχουμε να φοβηθούμε κάτι. Κοντά στο Θεό έχουμε τον ισχυρότερο προστάτη. Και «εί ο Θεός μεθ' ημών ουδείς καθ' ημών». Δεύτερον, κοντά στο Χριστό μας μαθαίνουμε να δίνουμε. Όσο πιο πολλά δίνουμε, τόσο περισσότερα παίρνουμε. Πάνω απ' όλα μάλιστα ελπίζουμε να λάβουμε όχι μόνον υλικά αγαθά αλλά και το μεγαλύτερο απ' όλα τα δώρα, που είναι η λύτρωση και σωτηρία μας. Αμήν.

† Αρχιμανδρίτης Οδυσσέας Ασπρομάλλης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ – ΑΓΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΦΩ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 - 17

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 22 - 34

25 Αυγούστου 2024

Εορτάζει η Εκκλησία μας σήμερα την αγία Κωνσταντία που έζησε στην Πάφο και υπήρξε μαθήτρια του αγίου Ιλαρίωνος του Μεγάλου. Η αγία Κωνσταντία υπήρξε μία από τους αγίους που βοήθησαν τα μέγιστα στην επικράτηση του Χριστιανισμού στην Κύπρο. Ο Χριστιανισμός στην Κύπρο έφθασε από τα πρώτα χρόνια μετά την Πεντηκοστή και κυρίως με τους αποστόλους Παύλο και Βαρνάβα το 45/46. Παρόλο όμως που κηρύχθηκε ο Χριστιανισμός και ιδρύθηκαν Εκκλησίες η ειδωλολατρία ήταν πολύ ριζωμένη στο λαό. Όπως έδρασαν οι απόστολοι τον πρώτο αιώνα άλλο τόσο έδρασαν οι όσιοι ασκητές τον τέταρτο αιώνα για να εξαλειφθεί η λατρεία των ειδώλων και των δαιμόνων μέσα σε αυτά. Ο άγιος Ιλαρίωνας με τους μαθητές του κυρίως τον άγιο Επιφάνιο επίσκοπο Κωνσταντίας και την αγία Κωνσταντία ο Χριστιανισμός επικρατεί τελικά στο νησί. Θα αναφερθούμε σήμερα χάρη στην εορτή της αγίας Κωνσταντίας στις αρετές της ενώ περισσότερα για τον βίο της μπορεί ο καθένας να ανατρέξει στην πρόσφατα έκδοση του βιβλίου μας για την αγία.

- Την αγία Κωνσταντία την χαρακτήριζαν πολλές αρετές, μεταξύ αυτών οι αρετές της ταπεινώσης και της υπακοής σε ένα έμπειρο πνευματικό πατέρα τον άγιο Ιλαρίωνα. Παρόλο που η αγία ήταν πλούσια και είχε και εξέχουσα θέση στην κοινωνία αλλά και από όλους έτρεφε ιδιαίτερο σεβασμό αυτά δεν την έφεραν να έχει εγωισμό μέσα της και υπεροψία. Ο εγωισμός βέβαια είναι ένα δαιμονικό πάθος το οποίο καταβάλλει λίγο πολύ όλους πλούσιους και φτωχούς, εγγράμματους και αγράμματους με θέσεις στην κοινωνία και χωρίς. Ο άνθρωπος θα πρέπει να καταπολεμήσει το πάθος του εγωισμού με την πνευματική ζωή, το να μάθει κάθε μέρα να εξετάζει τον εαυτό του και να συνειδητοποιεί τα αμαρτήματά του και να μετανοεί είναι το πρώτο βήμα. Όταν εφόσον αντιληφθεί τα λάθη – αμαρτήματα που μπορεί να είναι πράξεις, λόγια ή ακόμα και λογισμοί και ταπεινώνεται και πηγαίνει σε ένα πνευματικό και εξομολογείται τότε επιτυγχάνει την άφεση των αμαρτιών. Συνήθως μας αρέσει στις συναναστροφές μας με τους ανθρώπους μας αρέσει να λέμε τα κατορθώματά μας, τις επιτυχίες μας αυτό όμως κρύβει εγωισμό μέσα μας και δεν μας βοηθά. Το να πάμε σε έναν ο οποίος είναι πνευματικός ιερέας και του πούμε όλα τα αρνητικά μας που σε διαφορετική περίπτωση δεν θα το κάναμε, τότε ταπειωνόμαστε και η ταπεινώση είναι ενώπιον του Θεού. Θεέ μου έκανα λάθη ζητώ συγχώρεση και αγωνίζομαι να μην επαναλάβω τα ίδια αμαρτήματα. Αν τυχόν λόγω αδυναμίας λόγω της συνεργίας του διαβόλου επαναλάβω κάποια από τα αμαρτήματά μου ξανά πηγαίνω για εξομολόγηση και τότε ταπεινώνομαι αλλά συνάμα συγχωρούνται οι αμαρτίες μου. Γίνεται η άφεση των αμαρτιών και με το να επιτευχθεί άφεση των αμαρτιών και εφόσον στη συνέχεια ακολουθεί και η μυστηριακή ζωή, κοινωνούμε Σώματος και Αίματος του Χριστού τότε ο νους μας φωτίζεται και μπορούμε να αγωνιστούμε περισσότερο για να επιτύχουμε την κάθαρση από τα πάθη, να επιτύχουμε την υπακοή και την ταπεινώση ενώπιον του Θεού. Η αγία Κωνσταντία όταν ο άγιος Ιλαρίωνας ήρθε στην Πάφο, έτρεξε αμέσως στον ασκητή αυτό, τον καλύτερο πνευματικό που μπορούσε να βρει. Κοντά στον άγιο Ιλαρίωνα έμαθε την υπακοή και την ταπεινώση αλλά και την κάθαρση της ψυχής από κάθε ίκνος αμαρτίας. Μια πλούσια, ευγενής κυρία της πόλεως και από πάντων τιμωμένη κατάφερε να γίνει μεγάλη αγία. Μακάρι οι άρχοντες του τόπου μας σήμερα αλλά και όλος ο κόσμος να την μιμηθούμε.

- Την αγία Κωνσταντία την χαρακτήριζε επίσης η αγάπη της για τον συνάνθρωπό της ως ελεήμων. Παρόλο που ο Κύριος είπε ότι «δυσκόλως οί τα χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» παρόλα αυτά βλέπουμε και πλουσίους να γίνονται ἅγιοι ὅπως και η αγία Κωνσταντία που εορτάζουμε σήμερα. Πράγματι τα χρήματα είναι φοβερός πειρασμός για ὅποιον τα ἔχει. Εὐκόλα ο ἔχων χρήματα ξεχνά τον Θεό γιατί ἔχει ἐμπιστοσύνη στα χρήματά του ὅτι μπορεί να κάνει τα πάντα με αυτά. Εὐκόλα ο ἔχων χρήματα ξεχνά τον Θεό και ἀκόμα και την ὥρα του θανάτου του και προστρέχει στην ἀμαρτία. Εὐκόλα ο ἔχων χρήματα ξεχνά αὐτόν που πεινά, που διψά, που δεν ἔχει να φορέσει κάτι, που εἶναι ἀρρωστος, παραμερισμένος και περιφρονημένος. Στην αγία Κωνσταντία ὅμως αὐτό δεν συνέβη γιατί πρῶτα εἶχε καλὸ πνευματικὸ πατέρα τον ἅγιο Ἰλαρίωνα που την καθοδηγοῦσε και προσευχόταν γι' αὐτήν. Η αγία Κωνσταντία ἀπὸ την θέση της βοηθοῦσε ὡς ελεήμων ὅσους εἶχαν ἀνάγκη υλική ἢ συμπαράστασης. Η αγάπη προς τον Θεό εκδηλώνεται και με την αγάπη προς τον πλησίον το να βοηθοῦμε κάποιον ὅταν ἔχει ἀνάγκη. Η αγία Κωνσταντία πέραν ἀπὸ της υλικῆς τροφῆς και της συμπαράστασης βοήθησε τα μέγιστα πολλούς ἀνθρώπους να βρουν τον δρόμο τους προς τον ἀληθινὸ Θεό. Μέσα ἀπὸ το παράδειγμά της και την αγία ζωὴ της ἀλλὰ και μέσα ἀπὸ τον πνευματικὸ λόγο της προς ὅλους να προστρέξουν στο ἀληθινὸ φῶς ὡς διακόνισσα βοηθοῦσε να βαπτιστοῦν πολλοί και να γίνουν Χριστιανοί. Η βοήθεια στο να ἐπιστρέψει κανεὶς ἀπὸ την ἀμαρτία και την πλάνη στον ἀληθινὸ Θεό εἶναι η μεγαλύτερη μορφή ἐλεημοσύνης που γνωρίζουμε. Μακάρι σήμερα να φωτίζει ο Θεός να ἔχουμε τέτοιους ἀρχόντες να βγάλουνε τον τόπο μας ἀπὸ την υποδούλωση της πατρίδας μας στον κατακτητὴ ἀλλὰ και σε πολλές αἰρέσεις και να μας βοηθήσουν να ἐρθοῦμε στο φῶς του Χριστοῦ.

Ἐχουμε μεγάλη εὐλογία ἀλλὰ και ευθύνη εμεῖς στην Πάφο που ἀπὸ ἐδῶ ξεκίνησε η ἀρχὴ των ἀποστόλων με τον Ρωμαῖο Ἀνθίπατο που ἔγινε ο πρῶτος ἐπίσημος Χριστιανός στο νησί και σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ἐδῶ ἐπίσης στην Πάφο ἀρχισε ο μοναχισμός και η οριστικὴ ἐδραίωση του Χριστιανισμοῦ στο νησί χάρη στους ἁγίους Ἰλαρίωνα, Ἐπιφάνιο και Κωνσταντία. Η αγία Κωνσταντία να βοηθήσει ὅλους μας να πορευόμαστε στο φῶς και να βοηθήσουμε και ἄλλους.

† **Ο Πάφου Τυχικός**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δε. 1/7	Μηλιού, Άγιοι Ανάργυροι	Πε. 1/8	Ανώγυρα, Μονή Τιμίου Σταυρού
Πα. 5/7	Άγια Μονή, Άγιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης	Πε. 1/8	Πάφος, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Παρακ.)
Σα. 6/7	Μέσανα, Άγιος Επιφάνιος	Πα. 2/8	Λέμπα
Κυ. 7/7	Αναρίτα	Πα. 2/8	Πάφος, Παντάνασσα (Παρακ.)
Κυ. 7/7	Τραχυπέδουλα, Άγιος Προκόπιος (Εσπ.)	Σα. 3/8	Κάτω Πάφος, Αγία Σολομώνη
Τρ. 9/7	Πισσούρι, Άγιος Αλέξανδρος (Εσπ.)	Κυ. 4/8	Πάφος, Άγιος Κενδέας (Παρακ.)
Πε. 11/7	Κρήτου Τέρρα, Αγία Ευφημία	Δε. 5/8	Αυδήμου (Εσπ.)
Πα. 12/7	Δρούσια, Άγιος Παΐσιος	Τρ. 6/8	Δρύμου
Σα. 13/7	Πρασιείο Τραχυπέδουλας, Αρχ. Γαβριήλ	Τρ. 6/8	Κοίλη, Άγιος Δομέτιος (Εσπ.)
Κυ. 14/7	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος	Τε. 7/8	Πάφος, Άγιοι Ανάργυροι (Παρακ.)
Τρ. 16/7	Άγια Μαρίνα Χρυσοχούς (Εσπ.)	Πε. 8/8	Πάφος, Θεοσκέπαση (Παρακ.)
Τε. 17/7	Φιλούσα Κελοκεδάρων	Πα. 9/8	Μούταλος (Παρακ.)
Πε. 18/7	Αναρίτα, Άγιος Ονησίφορος	Σα. 10/8	Γεροσκήπου, Άγιος Σπυριδώνας (Εσπ.)
Πα. 19/7	Νέα Δήμματα (Εσπ.)	Κυ. 11/8	Παχύαμμος
Σα. 20/7	Γουδι	Κυ. 11/8	Άγιος Φώτιος (Εσπ.)
Κυ. 21/7	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος	Δε. 12/8	Γεροσκήπου, Αγία Παρασκευή (Παρακ.)
Πε. 25/7	Φοινί, Αγία Άννα	Τρ. 13/8	Αναβαργός (Παρακ.)
Πε. 25/7	Κούρδακα, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)	Τε. 14/8	Ι.Μ. Παναγίας Τροοδιτίσης (Εσπ.)
Πα. 26/7	Γεροσκήπου, Αγία Παρασκευή	Τε. 14/8	Πραιτώρι (Εσπ.)
Πα. 26/7	Ακουρδάλια (Εσπ.)	Πε. 15/8	Ι.Μ. Παναγίας Χρυσορρογιατίσης
Σα. 27/7	Κάτω Χολέτρια	Δε. 19/8	Τρεμιθούσα, Ρηγίνου και Ορέστου (Εσπ.)
Τρ. 30/7	Άρρος, Απόστολος Φίλιππος (Εσπ.)	Τε. 21/8	Αμαργέτη, Άγιος Αγαθόνικος (Εσπ.)
Τε. 31/7	Πέγεια, Τίμιος Σταυρός (Τοξεύτρα)	Πα. 23/8	Πάφος, Παντάνασσα
		Τρ. 27/8	Κάτω Πάφος, Άγιος Φανούριος
		Τρ. 27/8	Γιόλου, Άγιος Αρκάδιος (εσπ.)
		Τε. 28/8	Κέδαρες (Εσπ.)
		Πε. 29/8	Πλάτρες, Τίμιος Πρόδρομος
		Πε. 29/8	Μανδριά, Αγία Βρυαίνη (Εσπ.)
		Πα. 30/8	Μανδριά, Αγία Βρυαίνη

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ

Κυ. 7/7	Αμαργέτη	Τε. 14/8	Ι.Μ. Παναγίας Χρυσορρογιατίσης
Πα. 25/7	Γεροσκήπου, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)	Πε. 15/8	Ι.Μ. Παναγίας Χρυσορρογιατίσης

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Δε. 1/7	Πάφος, Άγιοι Ανάργυροι	Πε. 1/8	Ι.Μ. Σταυρού της Μίνθης
Τρ. 2/7	Πόλις Χρυσοχούς, Παναγία Χρυσοπολίτισσα	Τρ. 6/8	Αυδήμου
Πα. 5/7	Πάφος, Άγιος Αθανάσιος	Δε. 12/8	Άγιος Φώτιος
Σα. 6/7	Πόλη Χρυσοχούς, Αγία Κυριακή (Εσπ.)	Τε. 14/8	Μαραθούντα, Παναγία Οδηγήτρια (Εσπ.)
Κυ. 7/7	Παχύαμμος	Πε. 15/8	Πάφος, Παναγία η Παντάνασσα
Δε. 8/7	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Δε. 26/8	Μεσόγη
Τρ. 9/7	Ι.Μ. Παναγίας Χρυσορρογιατίσσης	Τρ. 27/8	Πάφος, Άγιοι Ανάργυροι
Πε. 11/7	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Πε. 29/8	Μανδριά, Αγία Βρυαίνη (Εσπ.)
Πε. 11/7	Δρούσια, Άγιος Παΐσιος (Εσπ.)	Πα. 30/8	Μανδριά, Αγία Βρυαίνη
Σα. 13/7	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης		
Κυ. 14/7	Πόλη Χρυσοχούς		
Πε. 18/7	Κατασκηνώσεις Ι.Μ. Πάφου, Άγιος Φώτιος		
Σα. 20/7	Νέα Δήμματα, Προφήτης Ηλίας		
Δε. 22/7	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης		
Πε. 25/7	Αλέκτωρα		
Πα. 26/7	Μηλιού		
Σα. 27/7	Ακουρδάλεια		

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτοίσιον και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org